

За межею реальності: роман

КУПИТИ

Про книгу

Древа та Орест - дві протилежності однієї реальності. Їхня зустріч зруйнує чужі плани та зітре межу між добром і злом. І нехай до боротьби стануть чорти, а за їхніми спинами руйнуватимуться прадавні устої магічного Львова, цим двом доведеться об'єднатись та боротися за власне майбутнє.

The background of the cover is a dark, textured grey with a marbled or stone-like pattern. Two white, ethereal, and somewhat abstract faces are depicted. One face is at the top, looking down and to the right. The other is at the bottom, looking up and to the left. They appear to be in a state of contemplation or conversation. A thin, golden-yellow line forms a large, irregular frame around the central text and the faces. The text is in a white, serif font, with the title in all caps and the author's name in lowercase.

ЗА МЕЖЕЮ РЕАЛЬНОСТІ

УЛЯНА ДАДАК

ЗА
МЕЖЕЮ
РЕАЛЬНОСТІ

УЛЯНА ДАДАК

Уляна Дадак

За межею реальності : роман / Уляна Дадак. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2024.
— 264 с.

ISBN 978-966-10-0987-4

© Дадак Уляна, 2024

© Домахіна О. С., обкладинка, 2024

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024

Древа та Орест — дві протилежності однієї реальності. Їхня зустріч зруйнує чужі плани та зітре межу між добром і злом. І нехай до боротьби стануть чорти, а за їхніми спинами руйнуватимуться прадавні устої магічного Львова, цим двом доведеться об'єднатись та боротися за власне майбутнє.

ПРОЛОГ

— Ви ж не вірите, що Ратибор загинув на полюванні, в лісі, де йому було знайоме кожне дерево?

— Ти в це не віриш.

Чоловік видихнув у повітря ще одну клубу тютюнового диму. Навколо виструнчилися туї, що оточували територію ресторану, подібного до тисяч таких самих закладів по всій країні, однак сьогодні тут гості відбули не вельми веселу подію. Десь опівночі ми завершили відзначати річницю смерті Ратибора, і майже всі знайомі вже розійшлись по домівках. Вони навіть не прощалися зі мною, за довгі місяці вичерпалася вся їхня ввічливість. Чомусь мій біль так швидко не зникав.

Минув рік, і рік я волала навсібіч: «Це було убивство!». Тепер це поважне панство вважало мене божевільною, як у дитинстві. Під цей діагноз підпадав і Тихон Вовк, батько мого покійного нареченого.

— Ми вже нічого не доб'ємося? — тихо промовила я, коли нас освітили фари незнайомої мені автівки.

— Древо, хай там як, а ми його вже не повернемо, — Тихон кинув у ніч недопалок, прицмокнув язиком. — Але в тебе все життя попереду, ти мені як донька, побиватися за тим, чого вже не буде...

— Я вас прошу, такі банальні слова...

— Тихоне? — мелодійний жіночий голос урвав наш діалог. Одне слово, а тіло немов морозом обдуло.

Авто зупинилося зовсім поряд, затемнене вікно опустилося. Ще одна репліка незнайомки, і я відступила з прогашем.

— Годі тобі, Древо, — Тихон, як міг, зі своєю незграбною ведмежою ніжністю, погладив моє плече. — Не шукай усюди ворогів. Досить уже з нас.

— Але...

— Я здався, час і тобі вчинити так само. Живи далі, не варто озиратися.

Не прощаючись, він попрямував до тієї, яка з'являлась нізвідки.

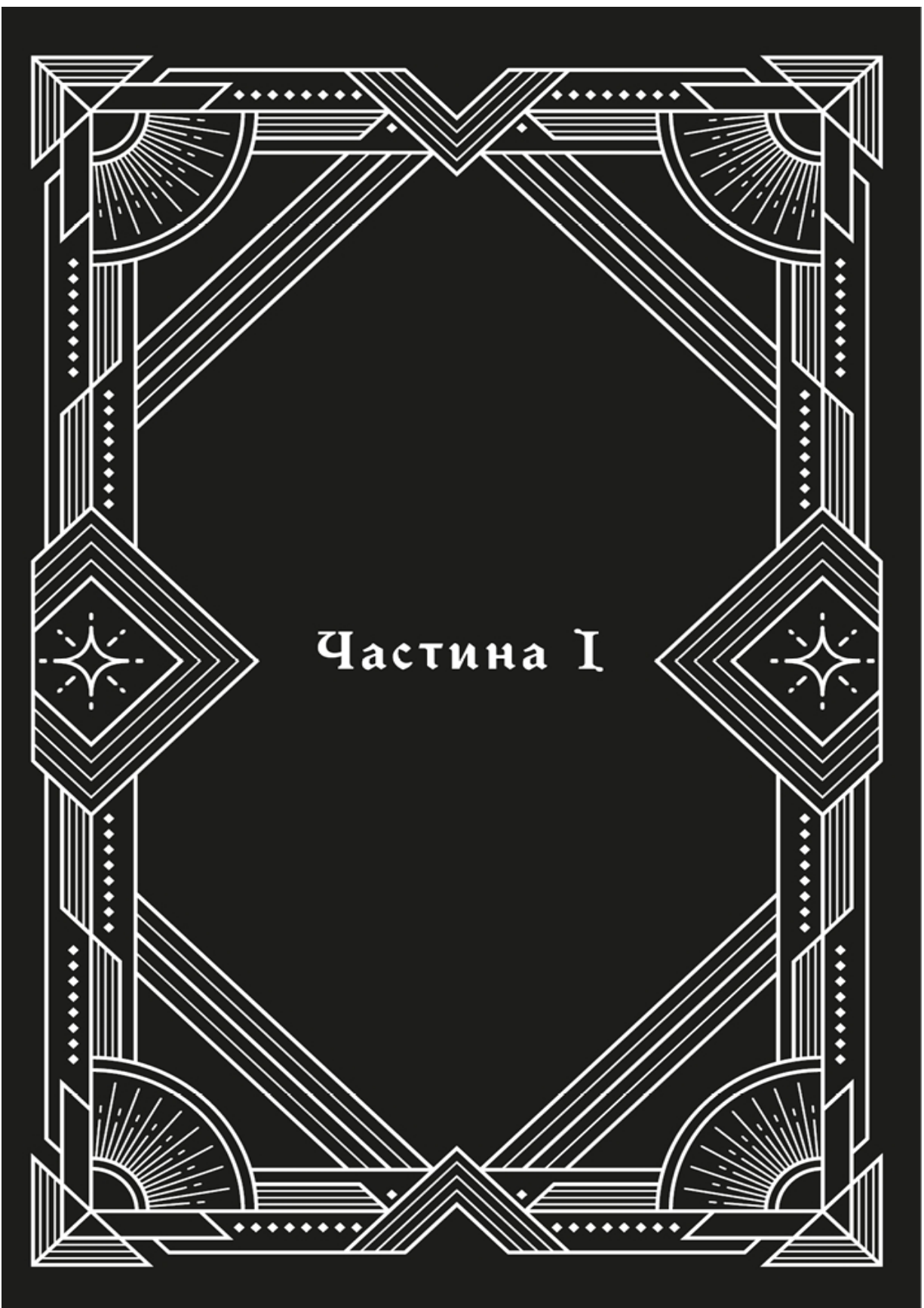
З того вечора ми з Тихоном уже не спілкувались. Втрата первістка позбавила його всієї сили. Чоловік, який зовні більше нагадував велета, ніж людину, що все життя шкірив зуби, як вовк, до кожного недруга, тепер тихо слухав, й здавалося, нікого не чув.

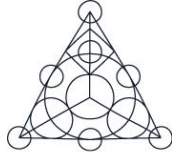
Він здався.

Як же боляче було прийняти безсилля.

Неодмінно настане ще одна річниця смерті Ратибора. Мине ще один рік марних спроб знайти хоч когось, хто повірить у його вбивство. Лише тоді я визнаю поразку, покину своє пусте-звичне життя. Всім навколо наче очі замилило вдаваним жалем і співчуттям. Досить із мене цього.

ДРЕВА

— Даруй за запізнення, — хлопець упав у крісло за моїм столиком. Він кинув біля філіжанки з кавою зв'язку ключів і всміхнувся. — Орест.

— Древа, — без усмішки відповіла я.

— Ти вже каву допила? Мені ще на пари встигнути треба. До свят хочу розпрощатися з хвостами.

Скільки непотрібної інформації.

За вікном, біля якого ми сиділи, закрапав дощ чи щось подібне. Мряка та холодний вітер оповили місто. Всюди миготіли святкові вогники, вешталися люди. Сьогодні католицький Святвечір. І як же дивно переплелися всі традиції — люди з чаклунською кров'ю відзначають релігійне свято.

— Квартира десь далеко? — я відсунула майже повну філіжанку вбік.

— Над нами. То ти вже?

Орест був високий, руки довгі, а плечі вузькі. Ніс, мов дзьоб, брови чорні та кудлаті, як і волосся, що, здавалося, тиждень ніхто не розчісував. Не те щоб він був несимпатичний, погляд до нього притягувала кров, точніше, наявність у тій крові чарів, що світилися також у зелених очах. Усе решта — як і в тисячі інших.

Від мого прискіпливого погляду хлопець знітився — не звикли люди, що їх вивчають. Він глянув на вихід із кав'ярні, а я задоволено мовила:

— Ходімо.

Квартира й справді була над затишною кав'ярнею (тепер стану там постійною клієнткою), в самому центрі старого міста Лева. За вікнами хизувалася висотою ратуша, що відмірятиме своїм годинником моє життя.

У помешканні ніхто не жив років з десять, але зараз тут тхнуло мийними засобами та випраною білизною. Дві кімнати та маленька

кухня, частково переобладнана у ванну. Старий паркет рипів, кілька шухляд засувалися не з першого разу, але добра енергетика перекривала будь-які мінуси.

— Інтернет під'єднують у п'ятницю! — волав до мене Орест з коридору. — Бойлер увімкни в розетку, й усе, — він стишив голос, коли я вийшла з дальньої кімнати, що тепер слугуватиме мені спальнею.

— Ви постаралися.

— Мати тиждень тут все вимивала. Дивно, як ти підбила предків здати її в оренду?

— В оренду?

Хлопець хотів щось відповісти, але схаменувся, з хвилину помовчав, а тоді стенив плечима.

— Ну, бувай, якщо що — телефонуй.

— До вечора.

Орест, який уже прикривав масивні двері, завмер.

— До вечора?

— А мати тобі не казала?

— Може, ти скажеш?

Його збентеження мене потішило.

— Ти супроводжуватимеш мене на вечерю в палаці Потоцьких. Дуже поважне дійство.

— Дійство? Ти звідки звалилася? — нарешті за дурнуватою маскою байдужості в Ореста прозирнула злість.

— Розпитай про все у матері. А я чекатиму тебе тут о дев'ятій.

Відповіддю було лише грюкання дверима. Така поведінка вже більше пасувала молодим Стожикам.

У цю мить я відчувала задоволення, а ще бажала продовження нової для мене пригоди.

Ви навіть собі не уявляєте, як складно перейти з одного чаклунського товариства до іншого, точніше, як важко стати членом ворожої шатії у чужому місті. Історія мого життя повернеться в зовсім інший бік, тож нумо знайомитись: мене звати Древа Орлик, мені дев'ятнадцять і я походжу з величного чаклунського роду України. Все моє свідоме життя мене навчали убивати чортів. Я не навчалася в школі (бо писати й читати можуть навчити й удома), не вступатиму

до університету («як боротися з бісами» — таких курсів там немає). Після двох років невдач я таки послухалася Тихона. Тепер найважливішою подією в моєму житті стало останнє випробування для «знатників». І його доведеться пройти в новому для мене місті.

ОРЕСТ

— І що тут коїться? — це було перше, що я сказав мамі, коли повернувся ввечері додому.

Вона наче чекала мене. Стояла посеред вітальні зі схрещеними на грудях руками, а за нею, на дверцях серванта, висів костюм, який я вдягав на весілля однокласника.

— Ти не відповідав на мої дзвінки.

— Вибач, мамо, я взагалі-то навчаюсь!

— Я рада. Йди в душ і перевдягайся.

— В оце?

У Віри, моєї матері, був доволі спокійний характер, принаймні всі бурхливі емоції вона вдало приховувала. Того вечора, як і зазвичай, вона лише кивала й усміхалася, а її невдоволення видавали хіба сережки. Дві важкі бурштинові кульки, закуті у срібло, здавалося, похитувалися в такт її серцебиття. Що частіший ритм, то вона зліша.

— Можеш відповісти на два запитання? — на зло їй я зайшов до кімнати взутим і сів у м'який фотель батька. — Як та дівуля опинилася в нашій квартирі? І, я так розумію, грошей вона не платитиме.

— Не твоє діло.

— Я все літо впрошував здати ту хату моїм однокласникам.

— О, я знаю, що би було з квартирою після них, — відмахнулася мати.

— А я? Чому там не міг жити я? Готовий був навіть на роботу піти, щоб самому комуналку платити.

— Не час тобі ще окремо бути.

— Дурня це все! Хто вона взагалі така?

— Донька моєї подруги. Її родина колись дуже мені допомогла. Тепер віддаю борг. Тож збирайся, — кульчики колихалися щораз дужче.

Мама вже хотіла вийти з кімнати, але я недбало розвалився у кріслі й витяг телефон.

— Я нікуди не піду.

— Оресте, коли я востаннє тебе про щось просила?

— Вчора просила, щоб я на вікні гірлянди повісив.

— Підіймай свою дупу і роби, що кажуть!

Я відірвався від екрана смартфона. Матінка нависла наді мною.

— Мамо, а що мені з того?

Віра відступила. Майже непомітно перевела подих, а тоді озвалася:

— Коли Древа з'їде з квартири, ти зможеш переїхати туди.

— Зможу? — неочікуваний поворот.

— Авжеж, я переконаю батька.

— А коли вона з'їде?

— На літнє Сонце... наприкінці червня.

— Прекрасно. Буду її кавалером хоч усі ці пів року.

Моїй радості не було меж! Стільки на колінах перед батьками повзати, щоб із дому з'їхати, і на тобі! Мабуть, батьки Древи і справді дуже моїм допомогли, що ті аж на такі жертви йдуть.

Я вибирався, як на побачення. Гадав, може, ще й квіти купити? Та ненька попередила, що це незвичний вечір, і щоб я повадився грічно, і... І наостанок побажала мені успіху. Вона навіть при вступі мені цього не бажала. Це видалося дивним — мене або наміряються засватати, як це часто траплялося з моїм приятелем Сявою в його родині, або просто на сьогоднішньому святі буде хтось із маминих колег. Коли я йшов, мені в руки вклали два запрошення, на яких красувався герб міста. У дверях оселі я пообіцяв бути чемним і вирушив по дівчину.

Знаєте, в Древи була чудова постава, на вигляд трохи стерво, але зовнішність ефектна. Тонкий ніс, гостре підборіддя. Волосся світле, як і очі. Коли вранці мене попросили передати ключі дівчині з околиці нашої любої області, я не чекав, що зустріну таку лялю. Але, водночас, щось у ній і відштовхувало — чи то відразу помітна пиха, чи відверта зверхність до оточення. Вже з першої хвилини в компанії Древи мені стало незатишно.

Дорогою я зупинився на людному хіднику. Уже давно потемніло, кожен подих обпікав легені морозом, а денний дощ влаштував

ковзанку під ногами. Я жодну знайому дівчину не пам'ятав так добре, як цю Древу, хоча бачив її лише кілька хвилин! У думках раз по раз виринали довгі вії, холодний погляд... Я трусонув головою, відганяючи спогади. Та ненадовго, бо переді мною вже стояла сама Древа, у плоті, вбрана в чорний плащ, з-під якого виглядала довга спідниця червоної сукні.

— Ти спізнився.

— Вдома затримали, — збрехав я.

— То мати розказала?..

— Що ти якась там донька якихось знайомих...

— Знайомих? — дівчина розсміялася. — Весело сьогодні буде.

На жаль, вона не збрехала.

До місця призначення, попри високі підбори моєї нової знайомої, ми дійшли швидко. На вході на територію палацу охорона перевірила в нас запрошення, пильно вдивляючись у вписані імена. Уже під склепінням самого палацу мила незнайомка забрала наш верхній одяг і ще раз перевірила запрошення — скидалося на те, ніби ми мали зустрітись щонайменше з президентом України. Утім, невдоволення швидко минулося, щойно я побачив Древу в усій красі — оголена спина, звабливий вигин стегон, огорнутий шовковими тінями червоної сукні. Чимало друзів зараз позаздрили б мені. Чомусь знімаючись, я незграбно поправив комір своєї чорної сорочки і рушив за своєю супутницею сходами вгору. Древа впевнено і дещо зухвало всміхалася, притягуючи до себе погляди. Також впадали в око її браслети. Два масивні срібні обручі обвили тонкі зап'ястки. На них наче хтось витиснув візерунок із вишиванки. А ще здавалося, що вони дзвенять, мов справжні дзвони...

— Оресте?

Мене ляснули по плечу. Я ледь не підстрибнув від переляку.

— Ти тут яким вітром? — переді мною стояв мій однокласник Ярема. До нього тулилась низенька брюнетка, що з відразою зиркала на Древу.

— Та от, — я стелю плечима, — вирішив розвіятись.

— Місце для цього обрав просто чудове, — однокласник теж звернув увагу на мою супутницю.

— Це Древа, — представив я.

— Ти з нею прийшов? — здається, в голосі Яреми пролунала огида.

— Я його запросила, — Древа взяла мене за лікоть, і від цього все тіло мов скам'яніло.

— Що ж, Оресте, побачимось усередині.

— Ага.

Відчинилися двері парадної зали, і з десятків офіціантів, глипаючи на запрошення, взялися розсаджувати гостей за вишукано сервірованим столом. Я наче опинився в серіалі про прадавніх королів. Не знав, що у цьому місці проводять такі події. Всюди квіти, свічки, кришталь... Древа гордо всміхнулася і, взявши мене під лікоть, потягла за собою. До мого чималого подиву, мене знову впізнали.

— Оресте? Яка несподіванка!

Тепер це був мій найкращий приятель Сява з матір'ю. Він здавався привітним; піджак ледь сховався на ньому, округлий живіт добряче випирає. А от його матінка, змарніла старша жінка, вся в золотих прикрасах, споглядала на нас прискіпливо.

— Віра попередила, що ти сьогодні будеш, — озвалася вона нарешті. — Дивина, та й годі!

— Радий бачити знайомих, це, — вказав я на свою супутницю, — Древа...

— Знатниця? — перебила мене жінка.

Я кліпав очима, не знаючи, що відповісти, а от Древу це запитання звеселило. Вона кивнула, погоджуючись:

— Древа Орлик.

— Овва! — мати Святослава відступила від нас. — Вечір буде цікавим.

Ще кілька хвилин — і ми нарешті вмостилися за столом. Сява опинився біля мене, і це тішило. Древа ж, не чекаючи запрошення, взяла келих із червоним вином, що стояв перед нею. Залунали оплески, я розгубився і теж зааплодував, шукаючи причину цієї активності. Причина з'явилася швидко — до зали увійшла поважна пара. Імпозантний чоловік вів до гостей даму, яка танула у складках пурпурової тканини. Жінка привітно помахала мені вільною рукою, і чомусь закортіло їй відповісти. Насторожували хіба її сережки — точнісінько такі ж, як і в моєї матері.

— Вітаю тебе на зборах верхівки чаклунської громади Львова, — прошепотіла Древа. — Жінка, яка щойно зайшла, це твоя рідна тітка, Ведена Стожик.

— У мами немає сестер.

— Відкрию секрет: у тебе є ще дідусь і двоюрідні брати.

Вона тішилась, кажучи це. А я не вірив. Святослав озирнувся зі сумним обличчям, наче за щось перепрошував.

— Це якийсь жарт? — спитав я у Древи.

— Якби ж то. Це щира правда, яку твоя мати стільки років приховувала.

— А ти її мені відкриваєш?

— Я найчесніша знатниця у світі! — вона знову сьорбнула вина, роздивляючись гостей.

Я заперечливо хитнув головою. Цікаво, як настільки швидко вона могла мене роздратувати? Вже хотів було вийти з-за столу, але Древа впіймала мене за долоню. Ноги мені наче зв'язали мотузками, серце потужно закалатало, в голові загуло, мов від сильного вітру.

— Не квапся, ми ще не завершили справи.

— Ти... — мої ноги смикалися, руками я намагався відштовхнутися від столу — марно!

— Припини, — попросила знатниця. — Я ж до тебе з добром. А могла б і тяму відібрати, гадаю, твоя мати на це і розраховувала. А так — ти все пам'ятатимеш.

— Ти божевільна, — вихопилося в мене.

— Не більше за інших.

Доки я смикався, прикутий до столу невидимими путами, вона спокійнісінько смакувала вино. Піт стікав по моїй спині, у скронях пульсувало від напруження. Прокляття всього світу, куди ж мене вплутала рідна мати? Нігті Древи дужче вп'ялися мені в шкіру, я завмер, намагаючись вирівняти дихання.

— Молодець.

Як це мило — похвала з її вуст! Та, попри це, мене не звільнили.

ДРЕВА

Я тішилася, немов би на це Різдво мені подарували найдорожчий дарунок. Орест злякано оглядав присутніх, а глава Львівської шатії виступив із нудною промовою. Потім усі взялися поїдати дванадцять пісних страв. Так усе традиційно і почесно, аж із душі верне.

Ні, звісно, в нас теж любили традиції, але принаймні Святвечір починався з молитви. У старій Зарічній шатії краще грали свої ролі.

— То як вас звати? — звернулася до Ореста жінка, яка сиділа навпроти нього. На її шиї красувалося перлове намисто у п'ять разків, мочки вух розтяглися під вагою кульчиків, а на восьми пальцях були масивні персні, як і в матері того Святослава. Дорого, нічого не скажеш.

— Орест.

— А чий рід? — запитала жінка, не вдоволена короткою відповіддю.

— Стожиків, — випередила я хлопця. Бракувало ще, щоб він тут назвав прізвище батька.

— Ти — Стожик?

Це перепитав одногрупник Ореста, який сидів поряд із тією милою пані. І, схоже, це почуло пів столу, гості вирячили очі, а я раділа, глипаючи, як Орест вкрився рум'янцем і як шоковано до нас обернулась його тітка. Злиття родини... ох, мати Ореста розпочала свою гру.

— Любий небоже, — Ведена Стожик (за чоловіком тепер Гайдан) підняла келих і, всміхаючись, схилила голову.

Я, звісно, не театральний критик, та свою роль Ведена грала бездоганно!

— Бачу, в нас тут незвичайні гості, — глава шатії відсунувся від дружини. Ведена продовжувала удавати спокій і щастя, а от її чоловік, Владислав Гайдан, був не такий задоволений ситуацією. — Хто ж ви така? Невідома красуня в супроводі заблудлого парубка?

— Повірте, він не заблудлий. Та й моє прізвище ви точно чули раніше.

Зізнаюся, я люблю ефектну появу. Тримати всю цю залу в напрузі, перевіряючи їхнє терпіння. Я сиділа, мовчала та підсміхалася. Хтось вилупився на мене, не зводячи очей, хтось нервово вертівся на кріслі, лише Орест розслабився. Тепер головною мішенню присутніх стала я.

— Древа Орлик, — нарешті ці слова зринули з моїх губ. — Знатниця зі Зарічної шатії.

На слові «знатниця» Орест смикнувся.

Відсунулося кілька крісел, і до мене вже квапилися троє чоловіків.

— Стояти! — глава шатії підняв руку. — Мета вашого візиту, панно Орлик?

— Виклик Оріяні Озерній.

— Виклик? — перепитала чорнява дівчина, яка супроводжувала Орестового однокласника. Оріяна Озерна — моя сьогоднішня жертва.

— Право перемоги. Я офіційно заявляю про заміну переможеного мною члена шатії.

— Що?! — дівчина зблідла.

— Ах ти ж сволото болотяна! — жінка з перлами на шиї аж плювалася слиною.

— Все за законом, — я не відводила погляду від лідера.

— І це право необхідно задовольнити сьогодні, — він насупив брови, а дружина біля нього нарешті посерйознішала.

— На моїй пам'яті ще замін не було, — правив далі Владислав. — Дуелі з такої причини... Твоя шатія?

— ...Дізнається вже про мою перемогу.

— Самовпевнено.

— Владиславе! — жінка в перлах жбурнула виделку на стіл. — Це ганьба!

— Буде ганьбою, якщо ваша внучка програє! — глава шатії піднявся та гепнув кулаком по столі, залюю прокотився дзвін металу, це було відлуння удару масивного персня на вказівному пальці Владислава. — Доведеться урвати цю прекрасну вечерю. Дівчата — прошу до бою.

Право заміни — це єдиний легальний спосіб перейти з одного чаклунського об'єднання в інше. Байдуже, чи це шабаш, шатія, орден, альянс — ти просто викликаєш на дуель рівного суперника. Він має бути твоїм однолітком (бо чари з віком примножуються), він має досягнути такого ж ступеня в ієрархії сили (від цього залежить, чого саме тебе навчили). На сьогоднішній вечір серед п'яти десятків присутніх у мене було троє кандидатів: онук глави, небіж глави клану і ця Оріяна. Дівчина з шанованого, але не верховного роду, не

пов'язана з владними родинами Львова. Чудовий варіант, бо з главою шатії мені треба приятелювати.

Ледь пролунали останні слова Владислава, як усе змінилося. Ми перетнули межу реальності.

Світло потьмянішало, рухи людей навколо стали повільнішими, розмитими. Лише свічки на столах залишилися яскравими — вогонь однаковий у всіх світах. У цьому сповільненні вельми хутко рухалась я, Оріяна, Владислав і троє чоловіків, які ще швидше підлетіли до мене. До пояса нас сховав туман, у ньому ж потонули крісла, ніжки столу і підлога.

Моя суперниця дуже шпарко вхопилася з місця, стрибнула на стіл, відгортаючи чорну спідницю. На її долонях з'явився блиск, вдарився у вкриті металом долоні, а вітер перебив мій подих.

Довелося відступити на крок. Із широким розмахом рук я пропустила крізь себе декілька хвиль сили. Новий замах — суперниця миттю відбила невидиму атаку. Я кинулася вперед на стіл, удаючи беззахисну. Від рвучких рухів спідниця моєї криваво-червоної сукні танцювала довкола ніг. З долонь Оріяни злітали нові удари, я відбивала їх, та один влучив-таки у ціль, і з мого плеча засочилася кров.

Біси б її вхопили — це був вельми вмілий витвір. Я ж грубо, напором, витворила потужну хвилю сили, від якої свічки в реальності згасали. Суперниця молодець — встояла. Вона вже раділа перемозі, вирішивши, що такі випадки мене знесилять. Оріяна повторила свій попередній виверт, і через це прогавила мою головну атаку.

Певна річ, на мені були не прості браслети, і битися лиш власним вродженим талантом — так війни не виграти. Я вдарила прикрасами одна об одну, щосили зосередилася... і на Оріяну накинувся дідько. Нечисть збила дівчину з ніг, вхопила її за горло й стала душити. Оріяна теж мала схожий оберіг, але він висів на шиї, під лапами тварюки до нього годі було дотягнутися. Б'ючи руками та ногами, знатниця задихалася. Я ж, не відриваючи браслетів один від одного, випросталася і спокійно споглядала, як конає переможена дівчина.

Вона мене не знала, а я до цього бою готувалась місяці.

Верещатимете, що це все нечесно?

Дурня, люди чесними не бувають.

— Годі.

Одне слово Владислава — й реальність довкола нас повернулася. Я й досі стояла на столі посеред розбитого посуду, — а за межею ми цього й не помітили. Звісно, чорт відпустив Оріяну, і вона намагалася сповзти із протилежного боку столу, скидаючи на підлогу ножі та виделки. До неї кинулася бабуся, чоловіки навколо нас розійшлися, а ось Ореста знудило. З усього, що трапилося нині, це здивувало мене найбільше.

«Він усе бачив!»

Орест відсунувся від того, що викинуло на підлогу його тіло. Він перелякано зиркнув на мене і буквально за мить чкурнув зі зали.

— Вітаю, панно Орлик, — владний голос глави обірвав усі перешіптування. — Тепер ви маєте право долучитись до Львівської шатії.

Перший хід зроблений.

Я зійшла вниз, наче з п'єдесталу, широко всміхаючись присутньому панству. Всі чули прокльони бабусі Оріяни, але ніхто на це не зважав, вона не посміє діяти зараз. Її внучка тепер ніхто, на її місці — я. Болісна реальність, що вражає дужче за будь-якого супротивника.

Я вдячно вклонилася, поправляючи браслет на лівій руці. Що ж, змінювати власне життя перемогами приємно.

ОРЕСТ

Вечорами в університетському парку частенько зависали студенти. От і зараз якась весела компанія сиділа на лаві за кілька метрів від мене. Їхній регіт заважав думати, а думки літали в моїй голові, мов хурделиця. Не знаю, чи довго я просидів непорушно, але холоду вдалося пробрати мене аж до кісток.

Чи то від пережитого, чи від морозу, але руки тремтіли. Серце й досі гупало, мов шалене, а одна нога стала вибивати несамовитий ритм. Після побаченого я дременув із палацу, ніхто мене й не думав спиняти. А Святослав — стерво! Написав, що за хвилину буде, а зараз відписав:

«Даруй, не можу вирватися. Та й твоя мати прокляне мене, якщо бовкну зайвого. Запах із часом розвіється».

Запах. Коли Древа відстрибнула від столу, коли все навколо занурилося, чи то пак, розчинилося у сіруватій імлі, мої невидимі пута спали, я знову міг контролювати власне тіло, але як? Скажіть, як ти можеш рухатися, коли за хвилину на святковому столі виникає тварюка, чия плоть прогнила так, що видно хребет?! З ратицями, з рогами в три ряди на голові! Пекельний виплодок гарчав і душив дівчину, а ще від нього тхнуло гнилим м'ясом. Такий сморід був, що аж очі сльозились!

У животі знову закрутило, і це тільки від спогадів! Я знову поглянув на телефон, перечитав повідомлення з реалістичними стікерами, що зараз не вельми мене веселили.

Мати. Вона знає.

Від усвідомлення цього горло стисло.

Парком пройшов патруль поліції, і галаслива зграйка подалася в ніч. Стікали жовтим сяйвом тьмяні ліхтарі, клубилися під ногами звивисті паркові доріжки, а я все вдивлявся в морок, із якого могло вийти щось схоже на того монстра.

Довелося протерти обличчя холодними долонями, підхопитися і ступити кілька кроків, аби відігнати ці спогади. А ще потрібні відповіді. Я зупинився в розірваних тінях дерев. Додому йти не хотілося, кулаки стискались до хрусту — мати знала! А я наївно думав, що то все лише моя фантазія, нічні жахи! Ні. Доведеться розпитати про все у когось іншого.

Тіло отримало завдання, і я швидко покрокував до виходу з парку.

Нічне місто, звісно, було просто чарівним. Прикрашене святковими вогнями, які я ледве бачив крізь пелену люті. Святкові колядки пролітали повз вуха, а веселі обличчя з реклами не тішили око. Я жадав відповідей. І я знав, де їх можна отримати. Раз по раз спотикаючись, я дістався площі Ринок, майже безлюдної о цій порі. На мить завагався, вже біля самого під'їзду, але що мені втрачати? Думка про запасні ключі в кишені гріла душу і водночас штовхала мене сходами вгору.

Це і її провина також, нехай тепер відповідає.

ДРЕВА

Із радістю і неабиякою гордістю я влаштувала у новій квартирі свято. З кухні долинала музика, я доїдала вже другу шоколадку, допивала третій келих і пританцьовувала, переглядаючи старі чаклунські книги. На підлозі валялися речі з моєї валізи, на підвіконні тліло зілля. Я хихотіла, згадуючи вираз обличчя тої бабуні зі свята, та й лиця всієї братії великих знатників Львова. Розслабившись і тріумфуючи, я вивалилась у коридор, де на мене чекав сюрприз — постать біля вхідних дверей.

Перший порух, майже підсвідомий — задіяти браслети, але їх не було. Дурепа! Не варто їх знімати! Довелося відступати, остерігаючись нападу...

— Веселишся? — світло коридорного світильника жовтою плямою впало на обличчя Ореста. Хлопець зняв куртку, повісив її на вішак і, пройшовши повз мене, зник за дверима кухні, я ж мерщій кинулася до кімнати.

— Якого милого ти тут робиш? — гукнула я, похапцем натягаючи браслети. Музика стихла, зате зашипів чайник.

— Будь трохи тихіше, — зронив Орест, коли я вихором увірвалася на кухню. — У цьому районі міста не надто привітні сусіди.

— До дідька сусідів! Ти якої мари тут робиш?! Одне моє замовляння, і ти...

— Що — я? — він нарешті відірвався від перебирання якихось дзбанків і глипнув на мене.

Здається, Орест мене вже не боявся, він злився.

Я завмерла, виклично схрестивши руки на грудях, та він тільки розсміявся і заходився готувати собі чай. Над горнятком кублилася запашна пара, а хлопець сів за стіл, доївши останній шматочок мого шоколаду.

— Здається, ти мені винна. Тож розкажуй.

— Ти вдома був?

— Ні.

— Шкода. Це Віра мусить усе розповісти.

— До біса її. Хочу почути все від тебе.

Я сіла навпроти. Цього разу юнак не відвертався, лише сьорбав гарячий чай і чекав. Орест лише на рік від мене молодший, хоча у чорному костюмі та чорній сорочці з розстібнутим комірцем здавався

старшим. Він скупив брови, і між ними рівчачком пролягала сердита зморшка, а ще від тепла у нього почервоніли вуха. Це було навіть зворушливо.

— І що я можу тобі розповісти? — почала я. — Твоя мати — зі славетного роду знатників. Стожики — чув про таких? Її численні родичі входили до моєї старої шатії, але майже дев'ятнадцять років тому Віра закохалася і завагітніла. Переїхала до Львова і народила тебе. Все.

— Так просто? А ті ваші фокуси?

— Наша сила, — виправила я. — Старійшини запечатали її у твоїй матері, бо вона обрала простака, і ти народився лише кривником.

На столі завібрував його телефон.

— О, мамця додому кличе?

Орест нервово збив виклик, а потім рішуче вимкнув смартфон.

— Поясни все нормально!

— Що саме пояснити? Що твоя мати зачепила, а батько не має чаклунської сили? І — о, несправедливість — такі зв'язки заборонені. Унікальність покоління зникає через кровозмішення. Уяви, як лютував твій дід! — я обперлась об стіл. — А твоя тітка тоді якраз вийшла заміж за майбутнього голову Львівської шатії! Мої рідні допомогли Вірі накрити п'ятами до Львова, вона наївно надіялась, що старша сестра підтримає її тут. Але ж ні, Ведена намагалася отруїти сестру, щоб не було дитини — це вже я про тебе.

— Що? — Орест звузив очі.

— Що — що? Сподіваюся, ти знаєш, звідки діти беруться, бо я тобі цього пояснювати не буду!

— Ведена отруїла мою маму?

Хлопця це справді здивувало.

— Атож. У людей із силою дещо розмите поняття добра, зла та родинної честі. Ця мила жіночка на сьогоднішньому святі, яка так зраділа появі небожа, намірялася порішити тебе ще до твого народження. Зухвало, чи не так? І знову моя мати вас врятувала. Тож трішки більше поваги, юначе. Саме тому, що тебе врятувала моя мама, я й живу в цій квартирі.

— Ти брешеш...

Я звела зап'ястки докупи, ворухнула пальцями, і світла реальність довкола зникла, а біля столу з'явився чорт. Тварюка загарчала, зойкнув і Орест. Його крісло перекинулося. Тоді я розвела руками, і мара зникла без сліду.

Юнак уже стояв біля підвіконня й уривчасто дихав, витріщаючись туди, де щойно був дідько.

— Але, здається, щось пішло не так, — я взяла до рук келиха з рештками вина. — Ти бачиш все, що відбувається за межею реальності. Та всім відомо, що кривник не може перетинати межі. Це щось нечуване для твого роду.

Він вилетів із кухні, не допивши свого чаю. Однак із помешкання Орест не пішов, просто замкнувся у другій, вільній кімнаті.

Тієї ночі ми більше не бачились.

Ліс свистів і завивав, але вони цього не боялися. Спуск, квапливі кроки по гнилому листю, терпкий аромат трав, змішаний із туманом,десь дзюркотіло джерело, а чарівне марево вело в глушину лісового чародійства. Сполохано ухкала сова — звірі знатників не боялись. Древа могла запрягнутися, що бачила за ними зграю вовків, та Ратибор на них не зважав, вів її за руку вперед. На зап'ястках юнки дзвеніли браслети, ще такі холодні й пусті.

Спуск закінчився слизьким і вологим уступом. Ратибор відпустив руку Древи, на повні груди вдихнув запахи нічного лісу, втягуючи з повітрям й силу місця. Над головами поміж хмар промайнув місяць уповні. Звідусіль долинали перешіптування членів її шатії. Скільки ще таких, як вона, сьогодні вийшли на полювання?

— Час! — його голос пробудив її серце. Страх покинув тіло, і вона всміхнулася.

— Нечесно, що ти зі мною тут.

У срібних променях місяця Ратибор наблизився до Древи впритул. Жар його сили обпікав її чуття. Ця міць могла поглинути весь ліс. На його голові красувалися оленячі роги, розхристана вишита сорочка на грудях, браслети на зап'ястках. Як вона міряла про такі й для себе. Залишився ще один крок.

— Я лише провідник, — його глухий шепіт змусив ліс змовкнути. Чулися лише ритм барабанів, відлуння далекого дзвону і його серцебиття.

Це був неповторний перший поцілунок Древи і Ратибора.

Останній крок — і знатниця провалилася в безодню. Вона знала, знала всі закутки цього лісу, всі його стежини і пастки. Ти стрибаєш у ставок... ні, ти пролітаєш крізь межу реальності.

Я підхопилася з ліжка, зірвала покривало та зістрибнула на підлогу. Чужі стіни наступали на мене...

Це не межа.

Озирнулася — навпроти стояв маленький письмовий столик, ліворуч височіло одне вікно, праворуч — масивна шафа з трьома дверцятами. Штори були зсунуті, від цього орнаменти килима під ногами, здавалося, гойдалися, мов на хвилях — то впливали у світліших смугах, то ховалися у темніших світанкових тінях.

Давно мені не снилося моє перше самотнє полювання. За сновидінням приходив сум. Я повернулася у ліжку, де довго лежала нерухомо. Досі відчувала всі ті запахи, ті переживання. Дзеленькання трамвая за вікном зуміло розбити всю ту чаклунську мить. Я витерла сльози. Назовні риданнями рвався смуток, тягучий біль різав клаптиками душу. Стиснула ковдру, застогнала.

Моє перше полювання на чорта за межею. Мені було тоді шістнадцять, вся родина пишалась — я перетиначка (знатниця, яка вільно перетинає межу без жодної допомоги). У тому лісі, на тому випробуванні, я таки вполювала дідька, отже, зробила ще один крок до того, щоби стати ратницею, воїном добра, що навічно прославить родину і шатію.

Якби не Ратибор, зі страху все провалила б. Як же я злякалася, натрапивши на першого ворога. За межею він просто міг мене зжерти. Але за спиною стояв Ратибор, а з ним і смерть була не страшна — та за рік вона забрала його, не мене.

По шії хтось провів холодними пальцями, я відсахнулася.

Ні, духів не існує, які б жахіття вам не переповідали, мерці не повертаються. А от чорти і їхнє поріддя існують, і коли в людини

замало сили, коли вона віддається переживанням, біси стають реальністю.

Здавалося, я бачила, як від чийхось дотиків зминається простір, чула, як рипить паркет під чиймись кроками. Подумки вибудувавши захист, приготувалась до атаки, але все зіпсував стукіт у двері.

— Чого тобі? — гаркнула я, згадавши, що в квартирі не сама.

— Каву приніс, — відповів Орест. — Вчора ми не домовили.

Знову рипіння паркету, вже за стіною. А тоді тиша. В кімнаті більше нікого і нічого не залишилося, крім гідкого солодкавого запаху.

— Ну? — я відкусила шматок принесеного Орестом рогалика.

Він і досі був у вчорашній зім'ятій сорочці, волосся стирчало навсібіч, під очима сіро від вмори. Після пережитого він, либонь, і миті не спав. Подумки я тішилася. А що? Життя — річ непередбачувана.

— Дякую за сніданок, — нарешті озвався він.

— Прошу, за те, що сидиш на моїй кухні.

Він нервово вистукував по стільниці пальцями.

— Хочу, щоб ти мене навчила того всього.

Я розсміялась.

— Це неможливо, в тобі сили менше, ніж у ложці води. І вибач, але я не репетитор із чарів.

— Хоч поясни тоді все. Ті тварюки...

— Оресте, навіть не надійся. В мене інші плани на майбутнє, і даруй, тебе в них уже немає. Сьогодні ж поміняю замки на дверях.

— Та вся хрінь, я через тебе у це вплутався!

— Не через мене, — я піднялася із-за столу і вказала рукою на подряпані двері. — Забирайся. Йди до своєї сім'ї, у них усе й випитуй і їх у всьому винувать.

— Чого ти взагалі до Львова приперлася? — він зручніше всівся на кріслі, явно не маючи наміру його звільняти.

— Не твої це справи. Нумо, вимітайся.

— Ні.

Я підтягла до ліктів рукави светра, браслети блиснули. Байдужість на обличчі Ореста змінилася стурбованістю, але цей пройдисвіт навіть не ворухнувся.

— Послухай, — почала я, — в тебе, як виявилось, багато друзів поміж знатників, порозпитуй їх. Хочеш, дам номер телефону твого діда? От він багато чого навчити може, а мені дай чистий спокій.

— Ні.

— Що ж, я намагалася по-доброму.

Впевнена, що це були останні слова, які він запам'ятав із сьогоднішнього ранку. Вплив на людей навіюванням — річ виснажлива, і мої сили майже вичерпалися, хотілося перейти межу, поповнити там їхні запаси, але я старанно закінчила ритуал. Тепер це «диво» сиділо десь в кав'ярні, длубалося в носі й видавало лише два слова: «Я придурок».

Залишившись сама, я заходилася облаштовувати помешкання. В кімнаті настав час зручніше пересунути меблі. На кухні полиці забиті непотребом, принаймні мені не потрібен десяток пателень і півтора десятка баняків. Нездало тут хтось хазяйнував. Та й місця для зілля і казана не було.

Пів дня скрипіли старі дверцята, рипів паркет, гудів обігрівач. Я назбирала повні коробки сміття і виставила їх у коридор, бо не знала, куди викидати.

Впоравшись із прибиранням, повідчиняла вікна, щоб позбутися запаху старих господарів. У глиняних чашах жевріло зілля, і, задоволена собою, я вирушила поповнювати запаси чарівного інвентарю.

ОРЕСТ

— Ви лякаєте клієнтів! Забирайтесь, бо поліцію викличу!

Симпатична офіціантка шарпала мене за рукав, поряд стояв якийсь хлопець, і його погляд був геть недобрим. Я отетерів.

— Що за... — по голові наче хтось цеглиною дав. Я потер скроні, обличчя.

— Геть звідси! — офіціантка ще підвищила голос, і ці звуки стали нестерпними.

— Я... я зараз...

— Вже!

Місце, де я опинився, було мені незнайоме, якась піцерія абощо. В ніс бив запах чогось смаженого, в залі сидів ще з десяток відвідувачів, і всі спостерігали за нами. Я повільно піднявся. Добре, що ноги мене слухались.

— О! То тебе нарешті попустило? — заговорив хлопець, що чатував поряд. — Наступного разу вибери собі інше місце для відключки!

— Для чого?

До стелі були причіплені гірлянди, я довго у них вдивлявся, намагаючись фокусувати погляд. Біль у голові не вщухав, а от шум у вухах поволі відступав.

— Обкуриш!

Офіціантка вдарила рушником по столу, за яким я сидів, а хлопець підштовхнув мене до прочинених дверей.

Я був на Сихові. Коли вивалився зі задушливої кнайпи, то відразу впізнав проспект Червоної Калини. Гамір машин, трамваїв, щасливий вереск дітлахів, що гасали поблизу. Холодний вітер шарпав одяг, кидав в обличчя мряку. Небо сіре, як і багатоповерхівки, що тяглися до нього вгору.

Як я тут опинився? Гадки не маю. Хоча... останнє, що пам'ятаю, — був із Древою, а потім... пів дня забуття. Чудово! Я нарешті ввімкнув телефон і попрямував вуличкою до зупинки.

Гадство!

Двадцять три пропущені дзвінки від мами, два від батька, п'ять від Святослава й одне повідомлення від Яреми.

«Треба погомоніти».

Супер, хоч хтось готовий до діалогу. Я швидко відповів запитанням: «Де зустрінемося?» — і стрибнув у автобус, що їхав до гуртожитків мого університету.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ